

Боротися й шукати

Вже десять років працюю я в деревообробному цеху виробничого об'єднання по сівалках «Червона зірка» на дільниці складання виробів із деревини. За цей час набула певного досвіду. Працюю так, щоб не соромно було дивитись в очі своїм друзям-комсомольцям і майстрам-наставникам, які мене вчили.

Розумію, що перебудова і прискорення соціально-економічного розвитку країни — це завдання і наше, комсомольців. Саме про це говорили ми, делегати XXVII звітно-виборної комсомольської

конференції об'єднання, якраз напередодні Дня народження Ленінського комсомолу. А через кілька днів я з хвилюванням прочитала рядки Звернення представників всіх комсомольських поколінь до юнаків та дівчат республіки у зв'язку з 68-ю річницею Ленінського комсомолу, підготовкою до XX з'їзду ВЛКСМ, XXV з'їзду ЛКСМ України. Своєю актуальністю, своїм комсомольським запалом і бойовим настроєм вони відповідають і моему настрою, і настрою багатьох моїх ровесників.

Кіровоградська молодь повинна відчути особливу

гордість і відповідальність за свої справи, тому, що серед тих, чії підписи стоять під Зверненням, є три прізвища наших земляків: В. Гришчака, Л. Забілястої та В. Завіни. Приміжуючи славі революційні, бойові і трудові традиції кіровоградського комсомолу, червонозорівська молодь докладає всіх зусиль, щоб достроково і продуктивно завершити стартовий рік 12-ї п'ятирічки. На моєму трудовому календарі вже квітень 87-го. І такі показники не тільки в мене.

Мені дуже близькі рядки Звернення, де говориться, що кожен член нашої багатомільйонної Спілки повинен бути політичним бійцем за справу

партії, вести юнаків та дівчат країни на нові звершення. Збагачуючи свої знання у школі комсомольської політосвіти «Прискорення соціально-економічного розвитку країни—стратегічний курс КПРС», я потім ділюсь ними як агітатор на своїй дільниці. Таким чином ми, комсомольці-виробничники, своєю активною працею і творчим навчанням втілюємо повторські плани в енергію рішучих і конкретних дій, практичних і реальних результатів, зміцнюємо мир.

Н. БАЛИК,
робітниця деревообробного цеху виробничого об'єднання по сівалках «Червона зірка».

МИ — ЗА МИР!

22—23 листопада з ініціативи «КОМСОМЛЬСЬКОЇ ПРАВДИ» по всій країні проходив референдум «ЧАС — ДІЯТИ!». Молодь області взяла в ньому активну участь.

ВІД ІМЕНІ ПІДВИСОЧАН

У селі Підвисокому, де 1941 року точилися запеклі бої з фашистами, не лише свято борються пам'яті про полеглих радянських воїнів, але й добре дбають про те, щоб страхоття війни ніколи більше не повторилися. Це ще раз підтвердили підготовка та проведення антивоєнного референдуму «Час — діяти!», який проходив по всій країні 22—23 листопада.

Вважаючи за свій обов'язок зробити якомога більший внесок у справу збереження миру, підвисочани вирішили до дня проведення референдуму довести суму перерахувань у Радянський фонд миру до 1000 карбованців. До цього доклали рук комсомольці Віра Делікатна — одна з кращих молодих доярок району, механізатори Дмитро Хацеватський, Іван Горбатюк, Валерій Бондаренко та багато інших молодих трудівників колгоспу «Дружба». І завдання було виконано.

Намагаючись не відстати від своїх шефів, комсомольці Підвисоцької середньої школи імені Т. Г. Шевченка теж вирішили додатково попрацювати для Фонду миру. І ось результат: на день референдуму сума перерахувань до Радянського фонду миру склала по школі 563 карбованці.

Про ці свої конкретні здобутки, про своє величезне прагнення зберегти мир на планеті говорили і дорослі, й школярі, зібравшись 22 листопада біля монумента Слави в центрі села. Тут відбувся мітинг з нагоди проведення антивоєнного референдуму «Час — діяти!». Учасники мітингу підписали під резолюцією, у якій висловили свою рішучість зробити все від залежне, аби відвернути загрозу ядерної війни. Резолюцію направле-

но на адресу редакції «Комсомольської правди», **Т. СИВОЛАП,** секретар учительської комсомольської організації Підвисоцької середньої школи Новоархангельського району.

ЮНІСТЬ ПРАГНЕ МИРУ

Щодня я, як і мої товариші по навчанню, слухаємо радіо, дивимося телевізійні передачі і з тривогою відзначаємо: мілітаристські кола не розуміють простих істин: будь-який вид озброєння рано чи пізно може закінчитися всесвітньою катастрофою.

Радянська молодь, всі прогресивні люди світу, не повинні допустити страхотливої всезнищувальної війни. І це не тільки слова. Насамперед, наш прямий учнівський внесок у боротьбу за мир — це відмінне і добре навчання. А ще праця, що приносить нам фізичне і моральне задоволення. Взяти хоча б наш відомий в усьому місті та області спортивно-трудова табір «Старт». Йому вже вісімнадцять років. Щоліта більшість старшокласників виїжджають у Дмитрівку Знамянського району (там дислокується табір), щоб, як кажуть, від душі потрудитися на полях місцевого колгоспу. Частину зароблених коштів, як правило, перераховуємо до Радянського фонду миру. Цього ж року ця сума становить 150 карбованців.

В країні проводиться антивоєнний референдум «Час — діяти!», в котрому взяли участь всі комсомольські організації. В нашій школі відбувся мітинг «Я голосую за мир», де багато моїх ровесників твердо заявили: «Ні — ядерному безумству!» «Ми за планету Земля, над якою буде завжди тільки мирне блакитне небо».

Т. ГАВРИШ,
дев'ятикласниця СШ № 5,
м. Кіровоград.

Електромонтер четвертого розряду комсомолец Микола СУХОМЛИН повернувся працювати на Олександрійський авторемонтний завод після служби в армії три роки тому. На виготовленні підйомників для ремонту автомобілів ГАЗ і ЗІЛ він виконує змінні завдання на 115—120 процентів. За успіхи в праці і раціоналізаторську роботу його нагороджено знаком ЦН ВЛКСМ II ступеня «Молодий гвардієць 11-ї п'ятирічки», значком ЦН ВЛКСМ «Майстер-умілець».

Фото М. ПАЛЬЧИКА.

м. Олександрія.

Минулої суботи відбувся тур звітно-виборних комсомольських конференцій. Сьогодні ми друкуюмо нотатки наших кореспондентів з Кіровоградської та Долинської районних і Олександрійськ о і міської конференцій.

[2 стор.]

У наступному номері ми познайомимо вас із матеріалами про роботу Вільшанської, Новоукраїнської та Устинівської районних комсомольських конференцій.

АКТИВНІ ПРОПАГАНДИСТИ КНИГИ

В Голованівському районі відбувся обласний семінар працівників і активістів добровільного товариства любителів книг з питань дальшого удосконалення пропаганди військово-патріотичної книги в світі рішень XXVII з'їзду КПРС і XXVII з'їзду Компартії України. Голованівський район для проведення обласного семінару вибраний не випадково. Тут проводиться велика робота по пропаганді військово-патріотичної книги. Постійно діють лекторії, клуби любителів книг, проводяться читальні конференції, вечори тощо. Первинні організації підтримують тісні контакти з бібліотеками, закладами культури.

Центром військово-патріотичного виховання став музей «Спартак», що діє в с. Краснопілля. Учасники семінару побували в музеї. Про його роботу розповів директор музею Г. В. Кулик. Тут же відбулося засідання «круглого столу» «Книга і військово-патріотичне виховання молоді». У засіданні взяла участь секретар Голованівського райкому партії В. М. Новосад.

Учасники семінару обмінялися досвідом роботи, визначили завдання по удосконаленню пропаганди книги в світі рішень XXVII з'їзду партії. На семінарі виступили заступник голови обласної організації книголюбів Н. А. Григорова, голова методичної ради обласної ор-

ЗУСТРІЧ РАДЯНСЬКИХ ДІТЕЙ З АМЕРИКАНСЬКИМИ ПРИХИЛЬНИКАМИ МИРУ

НЬЮ-ЙОРК, 20 листопада. Кор. ТАРС Максим КНЯЗЬКОВ передає: «Ми подолаємо!» — ця відома пісня американських прихильників миру довго не стихала в приміщенні школи при постійному представництві СРСР при ООН, де відбулася зустріч радянських дітей з представниками американської миролюбної громадськості.

Гості представили радянським школярам панно миру. Створене американськими і радянськими жінками, воно докликає символізувати об'єднання всіх миролюбних людей планети в спільній боротьбі за приборкання гонки озброєнь, за щасливе мирне дитинство. Ідея його створення зародилась у прихильників миру з міста Бойсе (штат Айдахо) на початку 1985 року. Тоді ж вони звернулися в Комітет радянських жінок, де їх ініціатива дістала повну підтримку. В Москві робітничі однієї з ткацьких фабрик зробили кумачеві краї панно, на яких російською й англійською мовами вишито золотом — «За мирне і щасливе майбутнє для всіх дітей». Вони ж вишили і центральний елемент полотна — портрет дівчинки з червоною квіткою у волоссі. А

навколо розташувалися портрети 20 радянських і 20 американських дівчаток і хлопчиків, відтворених американськими активістами руху за мир з надісланих у Бойсе фотографій.

«Ми вже показували наше панно учасникам радянсько-американських переговорів щодо ядерних і космічних озброєнь у Женеві, в різних американських містах. І скрізь закладена в ньому ідея зустрічала повну підтримку, — заявила, виступаючи на зустрічі, Джо Фройд, одна з керівників громадської організації «Матері за мир», яка також брала участь у створенні панно. — Якщо нам вдалося створити це полотно, то не сумніваюся, ми здатні спільно розв'язувати і значно складніші проблеми — разом боротися за мир, світле майбутнє для наших дітей».

«Такі дві великі країни, як СРСР і США, неодмінно повинні торгувати, співробітничати в галузі науки, культури, — сказав у розмові з кореспондентом ТАРС американський фермер Пітер Хагерті, який брав участь у зустрічі. — В цьому, як я вважаю, — ключ до зміцнення довіри і взаєморозуміння між радянським і американським народами».

З виходом на проблеми

В Кіровограді відбувся семінар організаторів комсомольської політосвіти, у якому взяли участь дружина секретарі міських та райкомів ЛКСМ України і члени районних та міських методичних рад в комсомольській політосвіті. Учасники семінару відві-

дали показові політзаняття на заводі «Гідросила» та у виробничому об'єднанні по сівалках «Червона зірка», взяли участь у «круглому столі» «Молодого комунара» з проблем комсомольської політосвіти.

[Наш кор.]

ганізації товариства книголюбів, кандидат філологічних наук, доцент С. Г. Барабаш, відповідальний секретар обласної організації В. С. Запорожець.

В області є немало нових цікавих форм роботи добровільних організацій книголюбів. Одна з них — це клуби любителів книги і мистецтва. Саме такий клуб, який називається «Сплав», вже кілька років діє на Побузькому нікелевому заводі імені 60-річчя СРСР. Скільки любителів книги об'єднує цей клуб. Його учасниками стали і робітники і інженери, і вчителі, і лікарі. «Наш клуб — сімейний», — кажуть побузьці. І справді, сюди люблять приходити сім'ями. Гостями клубу стали письменники, поети. Очолює раду клубу конструктор заводу Л. І. Архипенко.

Учасники семінару взяли участь у засіданні клубу «Сплав» на тему «Ми — захисники нашого часу і бібліотеки, і співи».

[Наш кор.]

ВШУЩИЦА

СТОРИНКА ДЛЯ СТАРШОКЛАСНИКІВ

Школярі, працюючи над макетами, вчаться любити свою Батьківщину, бути її патріотами і майбутніми її захисниками. Бо «той, хто не любить своєї країни, не може любити нічого», сказав колись Байрон.

Коротко про принцип роботи гуртка. Перший момент — організаційний, вибір того об'єкта, який

ЗА РЯДКОМ РЕФОРМИ

ДРУГ УЧНІВ — КОМП'ЮТЕР

Для успішного вивчення курсу «Основи інформатики та обчислювальної техніки» необхідна відповідна матеріальна база і добре підготовлені кадри. Про це заздалегідь подбала дирекція Світловодської середньої школи №2.

З 1985 року курс «Основи інформатики та обчислювальної техніки» веде у десятиріччі випускниця механіко-математичного факультету Київського державного університету імені Т. Г. Шевченка С. І. Чепурна.

Для школярів обладнано за всіма сучасними вигодами кабінет, оснащений комп'ютерною технікою. Вивчивши у дев'ятих класі роботу мікрокалькюлятора в інженерному режимі, нинішні десяти-

класники вже займаються програмуванням на комп'ютерах БЗ-34. Добре розв'язують вправи з допомогою мікрокалькюляторів з фізики, математики, хімії Едуард Тютюнник, Віктор Чибісов, Олена Ковальчук, Вікторія Сараварова, Олена Прядко та інші вихованці Світлани Івалівни.

Другий рік С. І. Чепурна веде гурток юних любителів комп'ютерної техніки.

М. ВЕНЦОВСЬКИЙ.
м. Світловодськ.

ДЕРЕВ'ЯНЕ ЗОДЧЕСТВО В ШКОЛІ

Непований досвід історико-краєзнавчої роботи нагороджений в Онуфріївській школі. Тут досягнутий своєрідний симбіоз школи й історико-краєзнавчого музею, існує прямий вихід музею на дітей і широке їх залучення до роботи цього закладу. За домовленістю, досягнутою між адміністрацією школи та керівництвом Онуфріївського історико-краєзнавчого музею, при ньому вже рік працює історико-краєзнавчий гурток, яким керує працівник Будинку піонерів В. І. Сурмило. Гурток відвідують старшокласники Онуфріївської СШ.

Цікавий напрям роботи гуртка. Він займається вивченням рідного краю, хронологією історичних подій, які мали місце на території сучасного Онуфріївського району, вивченням його культурних та історичних пам'яток. Головне ж його завдання — відтворення архітектурних пам'яток старовини району у вигляді макетів, у кількох десятиліттях разів зменшених точних копій різноманітних споруд. Чи має це якість практичне значення? — можете ви запитати. Має, і досить велике; залишило в сторінці чисто естетичну функцію експонування макетів у музеї. Ясно і так, що зібрані в одному музеї історичні пам'ятники архітек-

СТОРИНКИ ІСТОРІЇ

тури району у вигляді їх мініатюрних об'ємних копій дають більший ефект наочності і краще розуміються, ніж їх двомірні зображення у вигляді малюнків і фотографій. Як це прикро говорити, багатьом пам'ятникам старовини приділяється ще зовсім мало уваги. Багато з них перебувають у досить занушеному стані. Зараз, наприклад, гуртківці почали роботу над макетом пам'ятника архітектури кінця XIX — початку XX століття — дерев'яною церквою, яка знаходиться на території села Деріївка Онуфріївського району. В якому жахливому вигляді перебуває зараз ця цікава споруда, така незвичайна для старого архітектурного ансамблю нашого району та і всієї області своєю незалежністю до дерев'яного типу зодчества, характерного для північної Росії! Чого тільки не перебувало в ній і чим вона тільки не служила в останні роки! І, незважаючи на те, що ця церква наразі взята під охорону держави, досі не почалася реконструкція споруди, яка розв'язується прямо на очах...

буде моделюватись. Все це робиться на загальній раді всіх членів гуртка принципом голосування. Коли більшість голосів подається за якийсь певний об'єкт, робота вступає у практичну фазу. До вибраної споруди направляється невеличка експедиція, озброєна фотоапаратами та різноманітними вимірювальними приладами. Вона складає детальний план та схему споруди. Наголос робиться на дотримання правильних пропорцій будівлі і повторення дрібних деталей її архітектурного вирішення. Мета — досягнення якоїсь найбільшої правдоподібності того, що виготовляється. Матеріал? Звичайно використовується дерево та жерсть при виготовленні дахів. Якихось особливих інструментів немає: звичайні ножі, напилки, клей БФ. Зараз у активі гуртківців вже є кілька макетів дерев'яних вітряків з території Онуфріївського району, макет садби українського селянина кінця XIX — початку XX століття. Останній цікавий тим, що при виготовленні стін будинків, передачі рельєфу землі були використані нові матеріали — пінопласт, гіпс та інші. Цей макет розміром 70x70 см дає об'ємне зображення подвір'я наших пращів, і біля нього більше і довше, ніж коло всіх інших, затримуються екскурсанти.

О. КОВАЛЕНКО.
смт Онуфріївка.

Галія ПОЛТОРАК (на знімку ліворуч) щойно закінчила Черепільську восьмирічну школу і відразу прийшла на молочнотоварну ферму місцевого колгоспу імені Куйбишева. Тепер трудиться разом зі своєю подругою Ганною МАЛЯРЕНКО.

Фото В. ЗЕМНОРИЯ.

Гайворонський район.

Хто

...У підвалі багатоквартирного будинку №3 по вулиці Привокзальній метушилися хлопчачки. Рили землю та все виносили глину, биті цегли, щебінь, шматки арматури.

Клуб тут у нас буде. Для спортсменів, — говорить високий хлопчина років п'ятнадцяти. Він з незалежним виглядом підходить до хитких дверей і набирає код на замку... За кілька хвилин я вже бачу симпатичну усмішку Славака. З гордістю показує він турнік, який «стварили усі разом», демонструє значість залізних жердин, віджимаючись від них. І поки до підвала один за одним сходяться «всі друзі», Славако встигає розповісти «що вони тут застали», скільки відер землі й сміття витягли...

Дозволяю собі висловити деяке розчарування. Молява, для справжнього клубу тут-таки тіснуватого. Та й стеля низька — підлогу б ще розколоти. І тоді хлопці починають говорити наперебій. Руслан за те, що «дійсно, можна б було». Віктор і Володя — «наробилися вже по саму «зав'язку», Демітро, Василь, Сашко... Цілий справляють тримають золоті середини. Нарешті всі доходять

висновку: «Треба, справді, порадитися. Ось прийде Юра...».

— Це наш керівник — пояснюють мені хлопці. — Він знаєє який!..
— Який же?
— Такий! Не занудьгуеш з ним! Рішучий.
Подумки погоджуюся з **ДОДАЄ**

такою, хоч і по-хлопчачому невивагдливою та привільною характеристикою Юрія Довженка, бо знаю початок цієї історії...
Тоді, в один з останніх днів літа, до кабінету начальника домоуправління №8 В. М. Солдунова зайшов незвичайний відвідувач. Віталій Михайлович, заклопотаний передосінніми ремонтами, скаргами квартиромайстера на труби і крани, що все протікають і проривають, не відразу второпав, чого цей хлопець від нього хоче. Про якийсь підвал говорить, про спортивний підлітковий клуб... Та зрозумівши, довго тис Юрієві руку.

— Починайте, — сказав ентузіастові Віталій Михайлович. — А ми і допоможемо, і... Словом, відмови ні в чому не буде...
— Так. Добре все почалося, — із сумом згадує ті дні Юрій.
Він вірив в успіх справи. У нього вже була своя

команда. Підбиралися хлопці спочатку випадково. Бувало, побачить Юрій, що на лавочці нудягують, підійде. Людина він, як мовиться, контактна. Швидко знаходить спільні інтереси і з тими, кому сьогодні 14—16. Тут головне з перших слів у «яблучко» потрасти, не підстроюватися під них. Бо відразу ж відчують «якийсь шкільний інтерес». Не вийде в такому разі дружба.

Юрій з хлопцями був самим собою. Знав, що кожен з них у душі — завзятий спортсмен. А в нього ж 3-й розряд з боксу.

ШЛЯХ

су, досвід занять легкою атлетикою. Руслан Рябов теж «марить» боксом. З ним вони підбрали хлопців для першого походу на озеро біля Алевіки. Всім так сподобалося, подолали б ще кілька цікавих маршрутів. Так починалася їхня дружба і згуртовувалася команда. І на спорудження спортивного клубу хлопці вже самі приводили своїх знайомих. Пізніше Віктор Бардар привів сюди і Славака Мозоловенка, і Володю Сигнана. За ними потяглися десятикласники Роман Голоченко, Сашко Возносук, учні ПТУ Вася Швець, Володя Стоян... Кожному

тут знайшлася справа не дитяча, не «для галочки». Була б їхня команда сьогодні набагато більшою, якби не...

— Ні електродроту, ні вална, ні інструментів, — перелічує Довженко.
То, видно, лише з великої радості В. М. Солдунов так багато наобіцяв. Уся допомога поки що обмежилася 50 кілограмми цементу та візитом двох електриків, котрі походили, подивилися і пішли собі. Купа сміття перед входом у підвал, через що хлопці лаяли на собі недобрі погляди сусідів, — це теж своєрідний пам'ятник обіцянкам-цяцянкам начальника домоуправління. Говорив же: мовляв, виносьте скільки треба, надішлю людей, техніку — все вивеземо.

— Хоч би вално і пісок нам привезли, — обурюються хлопці, — самі б обшукатурили стіни. Самі ж з бити цегли поре-

нього і «чорна п'ятниця». Того дня він 5 разів через усе місто їздив у домоуправління, дачі — до шефіа у локомотивне депо. Все марно. А треба було «вбити» (влучнішого слова і не добереш) давно вже обіцяний шмат брезенту. Під вечір таки добився свого.

Та ця «допомога» — лише крихти. Того ж таки брезенту, щоб зробити мати для боротьби, ринг для боксу, потрібно втричі більше. Не вирішується справа і з інвентарем. Хто допоможе хлопцям? Розв'язати б ці запутані вузлики працівникам міському комсомолу, спілкам з ближніх підприємств. А вже ж не кожен день у місті народжується молодіжний спортивний клуб, де, об'єднані корисною метою, підлітки стають активнішими, самостійнішими, якими їх і хочемо бачити. Кінець кінцем, у цьому ж таки підвалі можна було б одно-

до вершини...

стінок виклалі, самі ж спортивне знаряддя монтували! І услід за Юрієм підлітки приносять з домівок хто — цяхи, хто — ручки для дверей, хто — інструменти різні.

Бачать хлопці як не солідно сьогодні їхньому керівнику. Була вже в

часно розмістити і полігон автомобільного гуртка підліткового клубу «Юний локомотивець», про що вже давно мріють вихованці педагога Анатолія Ковальова.

Але комсомольський актив міста поки що зберігає неворушний спокій.

Давно не чути про шефство комсомольських організацій над підлітками, на видно намагання комітетчиків повернути неформальні об'єднання молоді до корисної діяльності.

Невже й надалі секретарі комітетів комсомолу спокійно спостерігатимуть, як у тенетах малих і великих проблем борсається ентузіаст, знаходячи підтримку лише у вдячних поглядах своїх юних друзів? А тим часом у Привокзальному мікрорайоні на 1720 дітей і підлітків лише один дитячий клуб.

...П'ять днів разом з новими друзями порядкував у підвалі Радик Гелієв. А потім махнув рукою: ніколи з цього смітника клубу не зробиш. Пішлий інші, хто не витримає незвичної роботи, хто розчарувався у «примітивних» спортивних знаряддях, розчарувався, не відчувавши обіцяної підтримки. А Дмитро Винник залишився, і Володя, і Віктор, і Славако, Василь, Сашко... Бо віраєт, що клуб буде, — місце їхньої дружби, світ їхнього захоплення.

— Назвемо клуб «Едельвейсом», — пропонує Руслан. — Це — наш символ. Цю квітку може зірвати лише той, хто долас важкий шлях до вершини...

В. НУЖНИЙ.
м. Знамянка.

